

have ret til at tage lønnet arbejde i en anden medlemsstat, og der må ikke inden for Fællesskabet forekomme forskelsbehandling mellem medlemslandenes lønmodtagere for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og andre arbejdsvilkår. Der skal gives borgere fra andre EF-lande national behandling. Dette gælder dog ikke den offentlige administration.

Disse regler betyder, at et medlemsland kan kræve, at en lønmodtager fra et andet EF-land skal have samme uddannelse som landets egne borgere for at kunne bestride en bestemt stilling. Reglerne indeholder ikke krav om samordning af uddannelser i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed.

IV. Det område, hvor der fra Fællesskabets side hidtil er udvist de største bestræbelser på et samarbejde med hensyn til uddannelsen, er Rom-traktatens bestemmelser om etableringsret. Der er i art. 57 hjemmel til at udstede direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre beviser med henblik på at lette adgangen til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed i andre medlemslande. Der er endvidere i samme artikel forudsat en vis samordning af de nationale bestemmelser om adgangen til at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed. Rådets beslutning om samordningen skal ske ved enstemmighed, når det drejer sig om spørgsmål, som i mindst et af medlemslandene er reguleret ved lov; desuden kræves der enstemmighed, når det drejer sig om de enkelte medlemsstaters betingelser for udøvelse af lægegerning og lignende virksomhed samt farmaceutisk virksomhed.

A. Kommissionens oplæg.

EFs bestræbelser på dette område har været koncentreret om gensidig anerkendelse af diplomer og eksamensbeviser for i praksis at kunne få mulighed for at gennemføre den fri etableringsret inden for en række erhverv, hvortil der kræves særlige eksaminer. Kommissionen har indtil videre forelagt ca. 20 forslag omfattende arkitekter, revisorer, sygeplejersker, ingeniører, læger, tandlæger, optikere, apotekere, dyrlæger og jordemødre.

Inden for EF er spørgsmålet vedrørende

etableringsret for de liberale erhverv blandt dem, der er vanskeligst at løse. Baggrunden herfor er den samme, som har skabt problemer i forbindelse med gensidig anerkendelse af eksaminer også i andre internationale samarbejdsorganer som f. eks. Europarådet. Problemet er i første række, at der eksisterer store kvalitetsforskelle mellem niveauerne for de enkelte universitetsgrader ikke blot landene imellem, men også mellem de enkelte læreanstalter i samme land. Kommissionens udgangspunkt for de forslag, den efter lange forhandlinger med vedkommende myndigheder i de enkelte medlemslande har fremsat, har stedse været, at man måtte mødes på det højeste niveau, og at man ikke under nogen omstændigheder ville pålægge noget land at slække på krav til uddannelsesstandarder.

Da det har vist sig vanskeligt at nå til enighed om en gensidig anerkendelse af de bestående eksaminer, har Kommissionen foreslået, at man i stedet enedes om visse generelle minimumskrav til de pågældende uddannelser. Dette er i de fleste forelagte direktivforslag konkretiseret i minimumstal for timer inden for de forskellige fag, som tilsammen udgør de forskellige afsluttende eksaminer. Disse fælles standarder er tænkt som det minimum, der skal gælde, for at denne eller hin eksamen skal give adgang til fri etablering på det pågældende område inden for EF. Der er intet, der forhindrer et land i at fastsætte nationale eksamens- og uddannelseskrav udover de fastsatte minima. Det ligger uden for Rom-traktatens rammer at fastlægge fælles retningslinier for de videregående dele af de akademiske studier, som går ud over den grunduddannelse, som er nødvendig for at etablere sig inden for det omhandlede fag. Oplæg efter disse retningslinier har ikke kunnet skabe enighed mellem medlemslandene, og ingen af Kommissionens forslag har hidtil kunnet vedtages.

B. Arbejdsgruppens rapport.

I juli 1970 blev der nedsat en arbejdsgruppe af Kommissionen og embedsmænd fra EF-medlemslandene. Denne gruppe fik til opgave at forberede et ministermøde mellem EF-landenes undervisningsministre. Gruppens arbejde kom således til at bestå i fremskaffelse af basismateriale og udarbej-